

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φετὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φετὸ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐτησίαν... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκασίου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Νοεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 51

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Μία μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἐπροκήρυξε σπουδαῖον φωτογραφικὸν διαγωνισμὸν ἀποκλειστικῶς διὰ παῖδιά καὶ κορίτσια. Τὰ βραβεῖα, εἰς δολλάρια, εἶνε μεγάλα καὶ ἐλκυστικά· οἱ ὅροι ὁμῶς τοῦ διαγωνισμοῦ δυσκολώτατοι. Δὲν πρόκειται πλεόν νὰ φωτογραφηθῇ ἐν οἰκονομίᾳ τοπίον ἢ ἐν «σύμπλεγμα» συγγενῶν ἢ φίλων, τοὺς ὁποίους οἱ νεαροὶ ἐρασιτέχναι καταδικάζουν εἰς πολὺν πολὺν χρόνον ὑπὸ τὸν ἥλιον, διὰ νὰ πάρουν εὐκόλως ἐν ἐνστάσαντι.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἀπέκλεισεν ἀπὸ τὸν φωτογραφικὸν διαγωνισμὸν τῆς τὰ νοινὰ καὶ τετριμμένα αὐτὰ θέματα, ἐπέβαλε δὲ εἰς τοὺς διαγωνιζομένους «σκηνὰς» ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν ζωὴν τῶν ἀγρίων ζώων, παραδεδειγμένας μίαν τρεχάσαν λαγωῦ, μίαν πτησιν ἰέρακος, μίαν πόζαν ἀγρίοπαπιας ἢ μίαν βραδεῖαν πορείαν ἐνὸς δυσκινήτου ἐντόμου.

Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ἡ φωτογραφία ἀποβαίνει ἀληθὲς sport, γύμνασμα τὸ ὁποῖον οὐδενὸς ἄλλου ὑπερεῖ ὡς ἑλξίς, ὡς κόπος καὶ ὡς περιπέτεια. Οἱ νεαροὶ φωτογράφοι, ἀφοῦ τὸ ἐξασκήσουν ἐπὶ τινὰ ἔτη ἀκινδύνως εἰς τὰς πόλεις τῶν ἢ εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν, εἰμπορῶν ἐπειτὰ νὰ μιμηθῶν τὸν Radcliffe Dug-

more, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἐσχάτως ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν μίαν θαυμασίαν συλλογὴν φωτογραφιῶν.

Ὁ Radcliffe Dugmore εἶνε φωτογράφος ἐρασιτέχνης καὶ διαμένει εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέτρεξε τὰ ὄρη τῆς, τὰς πεδιάδας τῆς, τὰ δάση τῆς, ὠπλισμένος μὲ μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ κατασκοπεύων, μὲ προφυλάξεις καὶ μὲ ὑπομονὴν ἀπαράμιλλον, τὰ κινήματα τῶν ἀγρίων ζώων, ἀπὸ τῶν

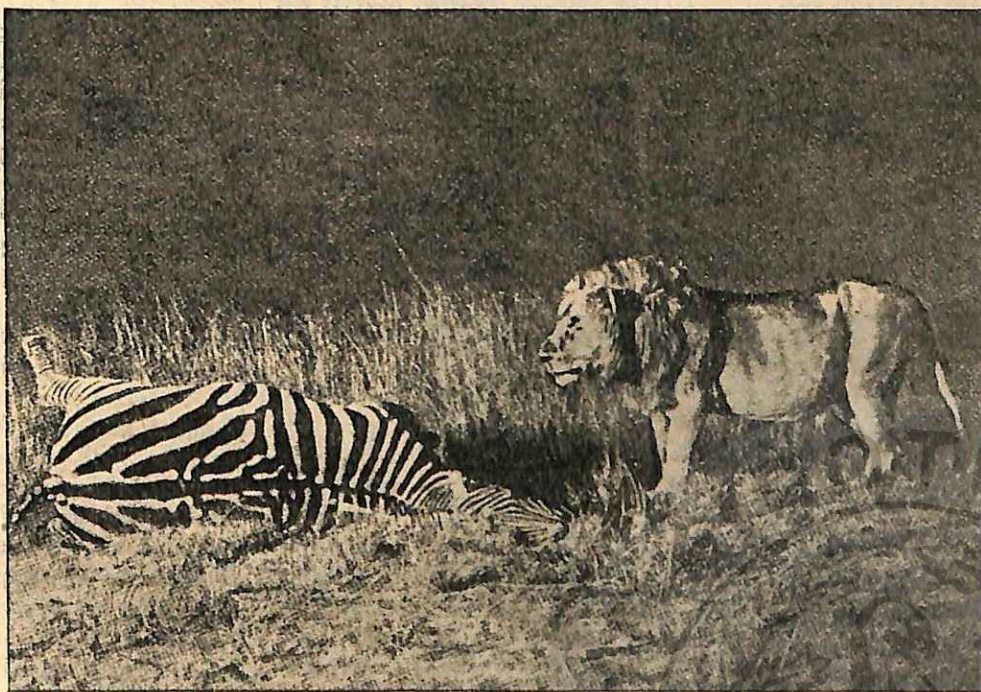
οὕτως ὀνομάζεται ἐκεῖ τὸ καραβάνι, —ἐσχηματίσθη, καὶ ὁ περιηγητὴς-φωτογράφος ἀφῆκε τὰ κατωκημένα μέρη διὰ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐρημον. Εἶχε σκοπὸν νὰ φωτογραφηθῇ «ἐπὶ τόπου» τὰ ἄγρια ζῶα τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς.

Δὲν ἦτο πολὺ εὐκόλον! Ἐν πρώτοις τὸ κλίμα εἶνε πολὺ τραχὺ. Ἐπειτα ἡ πεζοπορία δι' ἀτραπῶν ἐν τῷ μέσῳ ἀνωμαλοῦ ἐδάφους, συχνάκις γυμνοῦ πάσης βλαστήσεως, εἶνε κοπιωδεστάτη. Τὰ θηρία τέλος τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς δὲν εἶνε κυριολεκτικῶς φιλόξενα, ἀλλὰ ὡρεπιτοπλεῖστον, τόσον ἐπικίνδυνα ὅσον καὶ δυσπρόσιτα.

Ὁ Dugmore ὁμῶς εἶνε ἄνθρωπος μ' ἐπιμονὴν καὶ μὲ θέλησιν καὶ διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανεῖς, ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ὥρειαν διήγησιν ποῦ ἐδημοσίευσεν περὶ τῶν φωτογραφικῶν του ἐκδρομῶν ἀνα τὴν Ἀφρικανικὴν Ἠπειρον.

Ἐξερωνῶν διὰ τὰς ἐξοχὰς κοίτας τῶν γειμαρῶν, ὅπου τὰ ζῶα ἐσύγναζον κατὰ προτίμησιν, πρὸς ἀνέυρεσιν ὀλίγου νεροῦ, ἐσταματοῦσεν ὅπου εὕρισκε μέρος κατάλληλον.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ στήσῃ τὰς μηχανὰς του ὀλόγυρα εἰς τοὺς βάλτους, ὅπου αἱ ἀντιλόποι καὶ οἱ ὄνταροι ἤρχοντο νὰ ξεδιψᾶσιν τὴν νύκτα, ἢ ὀλόγυρα εἰς τὰ δολώματα, τὰ ὁποῖα ἐδοῦσαν οἱ κυνηγοὶ διὰ νὰ προσελκύουν τοὺς λέοντας. Τὰς ἐκρυπτεν ὑπὸ τὰ φυλλώματα

Λέων ἐκπληκτος πρὸ τῆς λάμψεως τοῦ μαγιστοῦ.
(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ R. A. Dugmore).

μεγαλειτέρων μέχρι τῶν μικροτέρων. Μίαν ἡμέραν ἀπεφασίσε νὰ μεταβάλλῃ πεδὶον δράσεως. Ἀνεχώρησε λοιπὸν εἰς Μασσαλίαν, ἐπιβίβασθη ἐκεῖ ἐνὸς ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Μομπάσσαν, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐφθάσεν εἰς τὸ Ναιρόμπι, πλησίον τῆς λίμνης Βικτωρίας.

Μετά τινὰς ἡμέρας ἐν σαφάρι—

των θάμνων και τὰς ἐφοδιάζει μὲ ἡλεκτρικά σύρματα καὶ κομβία, τῶν ὁποίων ἡ παραμικρὰ ἐπαφὴ ἤναπτεν ἀμέσως τὰς λυχνίας τοῦ μαγνήσιου καὶ ἐξέθετεν εἰς τὸ φῶς μίαν πλάκα. Ἐλογάριαζεν ὁμοῦς γιὰ τὸν ξενόδοχον, δηλαδὴ γιὰ τὴν νυκτοβία πτηνῶν, τὰ ὅποια μὲ τοὺς πόδας των ἢ τὰ περὶ τῶν «ἐκίνουν» τὰς μηχανάς, καὶ τὰς ἔκαμναν νὰ παίρουν φωτογραφίας δένδρων ἢ πετρῶν, χωρὶς τὸ παραμικρότερον ζῶον.

Ἡ πρώτη ἀποτυχία δὲν ἀπεθάρρυνε διόλου τὸν φωτογράφον μας. Ἀπεφάσισε νὰ φωτογραφή ὀδὸς. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ μόνου του συνταξι-διδάτου, κατεσκευάσεν μ. π. ὁ μ. α. ε., δηλαδὴ μικρὰς καλύβας ἀπὸ κλάδους ἀγκλωποῦς, ἐντὸς τῶν ὁποίων κρυμμένοι, σιωπηλοὶ, ἐκαραδύκουν τὴν ἀφίξιν τῶν θηρίων ὅλην τὴν νύκτα. Μόλις ἐφάνητο κανὲν εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ κρησφύγετόν των, ἐπιέζετο ἐν ἡλεκτρικὸν κομβίον. Τὸ μαγνήσιον ἀνεφλέγετο καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ζώου ἀπετυποῦτο ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα τῆς μηχανῆς.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς φωτογραφήσεως ἦτο ἀρκετὰ εὐχερὲς, ὥσπερ τὰ θηρία ἦσαν ἀντιλόποι ἢ δειλάι ὕαινα. Ἀλλ'

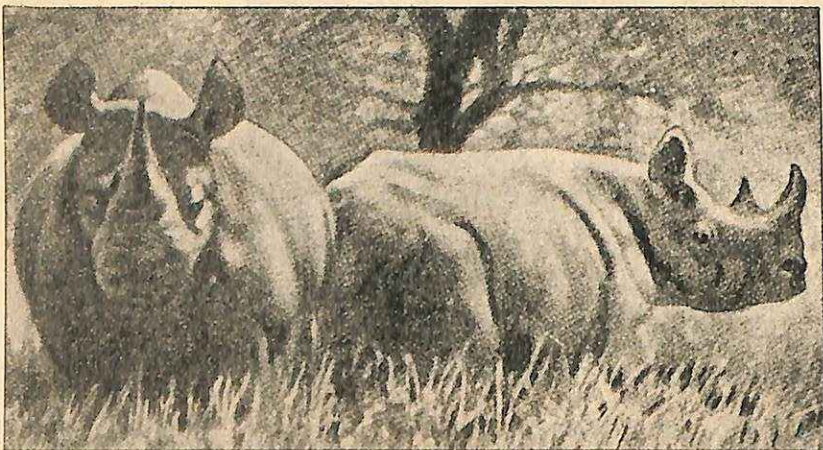
Μὲ ὅλον τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετίθεντο, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν μπόρσιν, διὰ νὰ ἐπιδορῶσιν τὴν μηχανὴν τοῦ φωτισμοῦ. Ὁ λέων, ἐκπλαγεὶς προφανῶς πρὸ τῆς μεγάλης τὸλμης, δὲν ἐκινήθη. Ἀλλ' ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ στάσις τοῦ θηρίου δὲν ἠμπεδίσεν τοὺς φωτογράφους νὰ ἐπανεέλθουν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν καλύβην των, ἐκβάλλ-

Γέρον ἵπποπόταμος κἀμνων τὸ λουτρόν του.
(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ R. A. Dugmore)

λοντες στεναγμούς ἀνακουφίσεως...

Ἐπίσης ἐπίφοβοι ἦσαν οἱ λέοντες καὶ τὴν ἡμέραν. Μίαν φορὰν, παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ ποταμοῦ Τίνα, ὁ Dugmore ἔγραψεν ἐπιστολήν. Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε δύο λέοντας, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπαραμόνευαν. Τὸ πρῶτον τοῦ κίνημα ἦτο νὰ πάρῃ τὴν μηχανήν του διὰ νὰ τοὺς φωτογραφήσῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἀκριβῶς πού ἐσκυπτε νὰ τὴν πάρῃ, οἱ δύο λέοντες ἔκαμναν μερικὰ βήματα πρὸς αὐτόν. Ἐκρίνε τότε

Ζεύγος ρινόκερων.
(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ R. A. Dugmore)

ὅταν ἤρχοντο λέοντες, τὸ παιγνίδι ἀπέβαινε πολὺ ἐπικίνδυνον καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐτελείετο μὲ τρυφεριές.

Μίαν νύκτα, ἐν τῶν φοβερῶν τούτων θηρίων ἐθεάθη εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν μ. π. ὁ μ. α. ε. καὶ οἱ τολμηροὶ περιηγηταὶ ἠθέλησαν νὰ τὸ φωτογραφίσουν. Ἀλλὰ τὸ μαγνήσιον δὲν ἀναβε-

Ἀπέδωκε τὴν ἀποτυχίαν του εἰς τὴν ταρῆν του καὶ σκεπείσας μὲ τὴν μεγαλύτεραν προσοχήν, ἐπυροδόλησε καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τὸ ἴδιον! Ἐκύτταξε τότε τὸ ὑψόμετρον τοῦ ὅπλου του καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο σηκωμένον εἰς τὰ τριακόσια μέτρα, ἀντὶ τῶν ἑκατὸν ὅπου τὸ εἶχε συνήθως. Συγχρόνως ἐξηκίδωσε

ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλα πολεμοφόδια, παρὰ τὰ τέσσαρα πυρίπυρα πού ἔμενον ἀκόμῃ εἰς τὴν θήκην τῆς καραμπίνας του!

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ φωτογράφος δὲν ἔβριψε τὴν ἀκόλουθον βολήν. Πρὸ ἄφου διώρθωσεν τὸ λάθος καὶ ἐσκόπευσε μὲ ὅλην τὴν προσοχήν. Ἐκτύχως, αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ πρῶτος λέων ἐπέσεν.

Ἐν τούτοις ὁ δεύτερος ἐξηκολούθει νὰ κυττάζῃ τὸν κυνηγὸν ἐντελῶς ἀκίνητος. Ἐπυροδολήθη τὸ ταχύτερον καὶ αὐτὸς καὶ ἔμεινε εἰς τὸν τόπον. Ἀλλ' οἱ συγχινησεὶς τοῦ Dugmore δὲν ἐτελείωσαν. Διότι ὁ πρῶτος λέων δὲν εἶχε πληγῶθῃ θανασίμως καὶ ἐκινεῖτο ἀπειλητικῶς... Περιεργον ὁμοῦς! ἄντὶ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐγγύου του, ἐσηκώθη, ὀπισθοχώρησε καὶ ἐλάθη εἰς μίαν πυκνήν λόχμην. Τότε μόνον ὁ φωτογράφος μας ἀνέπνευσε...

Καὶ οἱ ρινόκεροι ἐπίσης, ἂν καὶ ἐν πρώτῃς ὕψους ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι, ἔκαμναν τὸν Dugmore νὰ περάσῃ κακὰς στιγμὰς. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἐξ αἰτίας τῆς μηχανῆς του, ἡ ὁποία ἐδυσκόλευε ἔξαρσιν καὶ τὴν ὁποίαν ἐπέμενε νὰ δι-ορθώσῃ, ὁ φωτογράφος εὐρίσκειτο ἐκτεθειμένος καὶ δὲν ἐσώζετο παρὰ ὡς ἐν θαύματος, πότε διὰ τῆς ἐπειγούσης τοῦ συντρόφου του, πότε διὰ τῆς ἀπροόπτου βοήθειας τοῦ ἰθαγενοῦς φυλάρχου Μασάι, ὁ ὁποῖος τῷ ἐχορηγίμειεν ὡς ὁδηγός.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ εἰρηνικά καὶ μᾶλλον δειλά ζῶα, — ἀντιλόποι, καμηλοπαρδάλεις, ὀνάγρους, ἀκόμῃ καὶ ἵπποπόταμους, — αὐτὰ πάλιν ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ πλησιασθῶν τὸσον, ὥστε νὰ φωτογραφηθῶν καλὰ. Ὁ φωτογράφος ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ καταφεύγῃ εἰς πολὺ πλοκα τεχνάσματα διὰ νὰ τὰ συλλαμβάνῃ μὲ τὸν φακὸν τοῦ εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν.

Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀφρικανικὴν ἐρημον τὰ ζῷα ἔχουν κάποιαν ὀργάνωσιν καὶ ἀλληλοβοηθοῦνται. Αἱ ἀντιλόποι π.χ. ἐκτελοῦν χρῆν φρουρῶν καὶ προστάτων. Διαρκῶς φυλάττουν, προσέχουν, εἰς τοὺς κρότους, καὶ μάλιστα ἔγνωσιν ἐπικείμενον κίνδυνον, τρέχουν νὰ εἰδοποιήσουν τὰ ἄλλα ζῶα τῆς ἐρήμου, τὰ ὅποια φροντίζουν ὀλιγώτερον περὶ τῆς ἀτομικῆς των ἀσφαλείας. Ἡ ἐπέμβασις αὐτῶν ἀντι-λοπῶν ὑπῆρξε πολλὰκις αἰτία φωτογραφικῶν ἀποτυχιῶν διὰ τὸν Dugmore, τὸ δὲ μέρος τῆς διηγέσεώς του ὅπου γίνεται λόγος περὶ αὐτῶν, εἶνε ἀπὸ τὰ διασκε-δαστικώτερα.

Ἡ σύντομος αὐτὴ περίληψις θὰ ἐμπνεύσῃ ἴσως εἰς τοὺς νεαροὺς μας ἐρασιτέχνους τὴν ἰδέαν νὰ τὸν μιμηθῶν. Ἀς ἀρχίσουν σιγὰ-σιγὰ νὰ φωτογραφίσουν «ἐπὶ τόπου» τὰ ἀγρία ζῷα τῶν κλιμάτων μας, καὶ ἀργότερα, ποῖος ἤξεύρει! ἴσως εὐρεθῶν εἰς θέσιν νὰ κυνηγήσουν μὲ φακούς, μὲ πλάκας καὶ μὲ λυχνίας μαγνήσιου, καὶ θηρία ἀληθινά...

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαμπρύν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Μίττερνιχ, ἡ ἀπόδρασις τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης κρατεῖται μυστική, τὸν ἀναπληρῶν δὲ ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, ὁ ὁποῖος τοῦ ὁμοιάζει καταπληκτικῶς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τιάρκος, ὁ Κορμᾶς καὶ ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ταξιδεύουν πρὸς τὴν Γαλιαν, μὲ τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ πιστοῦ των φίλου Καμάνου. Καὶ ἐνθ' ὁ θηριοδασεὺς, αἰσώδους, ἐλπίζει οἱ θὰ ἠμπορέσουν νὰ φθάσιν εἰς τὰ σύνορα ἀκαταδίωκτοι, ὁ Κορμᾶς ὑποβιβάζεται δραστηριώτερον καταδιώξιν, ἀπὸ ἐκείνην πού εἶχον ὑποστῇ πρὸ ὀλίγου ἔξωθεν τοῦ Λίντε.

Τὰ πράγματα κατόπιν ἐφάνησαν διακρίνοντα μᾶλλον τὰς ἐλπίδας τοῦ Καμάνου παρὰ τοὺς φόβους τοῦ Κορμᾶ. Διότι οἱ φυγάδες ἠμπεδίσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των, χωρὶς νὰ ὑποστούν νέαν ἐπίθεσιν.

Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὰς σκηνὰς τοῦ δάσους τοῦ Λίντε, ταξιδεύοντες μὲ ὅσιν ταχύτητα τοῖς ἐπέτρεπεν ἡ μεταφορὰ τοῦ θηριοτροφείου, κατάρ-θωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὰ ὄρεα μέρη τοῦ Μπέμερβαλδ, ὅπου βεβαίως ἡ ἀσφάλεια ἦτο μεγαλύτερα παρὰ εἰς τὰς πολυσυχνάστους ὁδοὺς τῶν περιχώρων τῆς Βιέννης.

Διὰ νὰ χάσῃ εἰ δυνατόν τὰ ἴχνη των ὁ κ. Νάιππεργ, εἶχεν μεταβάλῃ τὸ ἀρχικὸν των δρομολόγιον καὶ διηρ-οῦνοντο πρὸς τὴν Γαλιαν διὰ τῆς Βοημίας, τῆς Βαυαρίας, τοῦ Παλατινάτου καὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ.

Κάθε νέος σταθμὸς ἀπέβλεπε καὶ ὀλι-γὴν ἐλπίδα εἰς τὸν συνταγματάρχην, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ πορῇ πολὺ διὰ τὴν ἀνε-ξήγητον ἀδράνειαν τῶν δικῶν των. Ὁ Καμάνιος ὁμοῦς ἐθιράμβευε:

— Δὲν σὰς τάλεγα ἐγώ; φοβοῦνται τὰ θηρία μου!

Τὴν ἑκτὴν ἡμέραν, τὸ μεσημέρι, ἐφθάσαν εἰς μίαν κλεισώρειαν, εἰς μέρος ἐν-τελὲς ἐρημον. Ὁ Καμάνιος ἐπρότεινε νὰ σταματήσουν. Τὰ ἄλογά του, κουρα-σμένα ἀπὸ τὸν τραγὸν ἀνήφορον, δὲν ἠμποροῦσαν πλέον εἰς τροχὸς τοῦ με-γάλου ἀμαξόσπιτου ἐθερμάνθη πολὺ καὶ εἶχεν ἀνάγκην λαδώματος. Τελοσπάν-ἀνὰ πᾶσαις ὀλίγων ὥρων ἦτο ἀπαραίτητος,

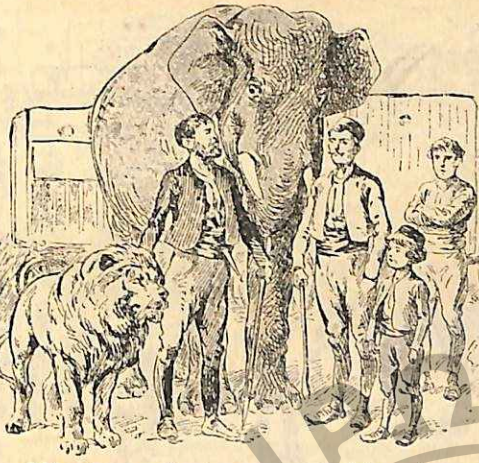
Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Τιάρκος θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ τα-ξίδιον, ἀλλ' ὑπεχώρησαν ἐπιτέλους εἰς τὴν εὐλογον ἀξίωσιν τοῦ ἀταίγανου.

— Ἐδῶ δὲν κινδυνεύουν καθόλου, τοὺς ἔλεγεν αὐτός. Κυττάξετε τὴν ἀνοι-κτὴν θέαν πού ἀπολαμβάνομεν ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν σημεῖον ὅπου εὐρισκόμεθα. Κα-νεὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ μᾶς πλησιάσῃ εἰς

ἀπόστασιν δύο λευγῶν ὁλόγυρα, χωρὶς νὰ τὸν πάρωμε εἰδῆσι, καὶ τότε βέβαια θὰ ἔγωμε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ πάρωμε τὰ μέ-τρα μας καὶ νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ χορὸ!...

Ὅπως ἐστάθμευσαν εἰς τὸ εὐρύ ὄροπέ-διον, ὅπου κατέληγεν ὁ ἐλικοειδὲς δρό-μος, τὸν ὁποῖον εἶχον διατρέξῃ. Τὸ ὄρο-πέδιον αὐτὸ ἐδέσποζεν ὅλης τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰσάρου, τοῦ ὁποῖου ἐφάνητο μακρό-θεν παρὰ τοὺς δεινὸν δρομὸν τοῦ Μπέμερβαλδ, ἡ συμβολὴ μὲ τὸν Δού-βαϊν. Τὸ ὄραϊον χωρίον Πασάου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται σχεδὸν ἐπὶ τῶν συνό-ρων Αὐστρίας καὶ Βοημίας, ἐξέτεινε τοὺς οἰκιστοὺς του μὲ τὰ πολυχρώμα κα-ραμίδια ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐνδὲς λόφου ἕως τὰς ὀχθὰς τοῦ κυανοῦ ποταμοῦ.

Καθήμενοι εἰς ἓνα βράχον, μὲ τὸν μι-κρὸν Βασιλεῆ τῆς Ρώμης ἐν τῷ μέσῳ των, ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Τιάρκος ἐκύτταζαν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ θέαμα συ-νομιλοῦντες, ἐνθ' ὁ Καμάνιος, ἀκούρα-στος μὲ ὅλας τὰς πληγὰς, ἐπεθεώ-

«Νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας καὶ νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ χορὸ!...» (Σελ. 415, στ. 6'.)

ρε τὰ μᾶξιά του, διώρθωνε τὰς μικρὰς βλάβας καὶ ὠμιλοῦσε χαϊδευτικὰ πρὸς τὰ ζῷα του ὅταν διήρχετο πρὸ τῶν κλω-βῶν των.

— Πάνε ὀκτὼ ἡμέρες ἀφ' ὅπου φύγα-με ἀπὸ τὸ Σαμπρύν, ἔλεγεν ὁ συνταγ-ματάρχης ὁπὸ ὀλόκληρας ἡμέρας! Τὶ νὰ ἐγείνῃς ἐς αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ πα-λάτι; Ἀδύνατον νὰ μὴν ἀνεκαλύθῃ ἡ ἀντικατάστασις. Κοί ἡ Λευκοθέα τότε; τὸ παιδί μου!...

Ὁ δυστυχὴς Κορμᾶς ἐραντάζετο τοὺς προσκελῖς τοῦ κλεισμένου εἰς καμρίαν σκοτεινὴν εἰρηκτὴν, καὶ περιμένοντας τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς καταδι-κάζεν ἴσως εἰς θάνατον.

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ἀποτόμως! ὡς μὴ μιλῶμε πιά γι' αὐτὸ! Ὁ κατακτὴς νὰ βλαστήμησῃ, νὰ καταρασθῇ τὴν τυ-φλήν μου ἀφροσύνην εἰς τὸν αὐτοκράτορα, πού μ' ἔφερεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ θυσιάσω τοὺς δικούς μου!

Ἐπειτα ἀφίενεν ἐλευθέραν τὴν ὀλίψιν του καὶ κλαίον ὡς παιδίον, αὐτός, ὁ

ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, ἐξηκο-λούθησε:

— Ναι, αὐτὸ πού ἔκαμα εἶνε κακούρ-γημα!... Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἐκ-θέσω τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν ἴσως τῶν δικῶν μου χάριν τοῦ θριάμβου μιᾶς ἰδέας!... Ὡς εἶχα ὅλον μου τὸ αἷμα καὶ χίλιες φορὲς τὸ ἔχυσαν προθύμως καὶ μετὰ χαρὰς διὰ τὴν δόξαν του τοῦ παι-διοῦ μου ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύσω οὔτε τριγὰ!

Ὁ Τιάρκος, αὐτισμένος ἀπὸ τὴν με-γάλην λύπην αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔκλαιε διὰ πρώτην ἴσως φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του, δὲν ἤξευρε τί νὰ τῷ εἰπῇ πρὸς παρηγορίαν καὶ ἠρκεῖτο νὰ τῷ σφίγγῃ μὲ ἀγάπην τὴν χεῖρα. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος — τὸ ἐννοοῦσε καλὰ — ὑπέφερεν ἐξ αἰτίας του, καὶ τῷ εἶπε μὲ χαριτωμένην ζωηρότητα:

— Μὴ φοβᾶσθε γιὰ τὸ παιδάκι σας, συνταγματάρχα μου! (*) Μόλις γίνω βασιλεὺς τῆς Γαλιαν, θὰ σὰς δώσω πολλοὺς καλοὺς στρατιώτες γιὰ νὰ πᾶτε νὰ τὸ πάρετε.

Οἱ ἀφελεῖς αὐτοὶ λόγοι τοῦ μικροῦ βασιλόπαιδος ἔκαμναν εὐθὺς τὸν ἀξιω-ματικὸν νὰ παύσῃ τοὺς ὀρῆνους. Τό-σον μεγάλη, τόσον ἀπόλυτος, τόσον τρελλὴ ἦτο ἡ ἀφροσύνη του πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὥστε ἐφάνη πιστεύειν εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην τοῦ ἀνευ στέμ-ματος μικροῦ Βασιλέως, καὶ ἔμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐκεί-περαν, μακρὰν, πρὸς τὴν Γαλιαν, ὅπου ἐδέλεπεν ἤδη τὸν υἱὸν τοῦ Ναπο-λέοντος ἐθάνοντα, ἀνευφημούμενον καὶ ἐνθρονίζόμενον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (ΜΠΕΜΕΡΒΑΛΔ)

Ἐνθ' ὁ θηριοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν Βασιλεῆ τῆς Ρώμης καὶ τὴν τύχην του, ἐστάθμευσεν εἰς τὰ ἔρημα ὕψη τοῦ Μπέμερβαλδ, πομπὴ ἀποτελούμενη ἀπὸ πέντε ἀμάξας μὲ τὸ οἰκοσημὸν τῆς Αὐστριακῆς Αὐλῆς καὶ συνοδευομένη ἀπὸ δύο ἱλας οὐσσάρων τῆς φρουρᾶς, ἔπρεγεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν Βιέννην εἰς τὸν Ρήνον.

Εἰς τὴν πρώτην τῶν ἀμαξῶν, τῆς ὁποίας αἱ θυρίδες ἦσαν σκεπασμέναι, εὐ-ρίσκοντο ἡ Λευκοθέα, ἡ κυρία Μοντε-σκίου καὶ ὁ μικρὸς Ναπολεὼν Κορμᾶς μὲ μικροσκοπικὴν στολήν αὐστριακοῦ ἀξιωματικοῦ.

Εἰς τὴν δευτέραν εἶχε λάβῃ θέσιν ὁ κ. Μπέτερνιχ μετὰ τοῦ ἰδιαίτερου γραμ-ματέως του, αἱ δὲ ἄλλαι κατεῖχοντο ὑπὸ τῆς συνήθους ἀκολουθίας τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Μόλις ἐλάθεν ἀπὸ τὸν κ. Νάιππεργ τὴν εἰδήσιν, ὅτι εὐρέθησαν τὰ ἴχνη τῶν

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 408.

συνωμοτών, οι οποίοι απήγον τον υιόν του Ναπολέοντος, ο πρωθυπουργός απεφάσισε να θέσει, εις ενέργειαν το σχέδιόν του.

Γνωρίζομεν ήδη από την προηγουμένη σελήνην μεταξύ του κ. Μέττερνιχ, της Λευκοθέας και της κυρίας Μοντεσκιού, ότι ο πανίσχυρος πρωθυπουργός του Φραγκίσκου Β' είχε αποφασίσει εν πρώτοις να κρατήσει μυστικόν το γεγονός, το οποίον, και εάν απλώς εγίνετο γνωστόν, ήμπουσε να ναναιωπωρώσει τας ελπίδας των οπαδών του Ναπολέοντος.

Χάρης εις την αυστηράν πειθαρχίαν ή οποία εδασίλευεν εις πάντοτε του Σαίμπρυν και εις την επιτηδειότητα της κυρίας Μοντεσκιού, χάρις ακόμη εις την εγκακτον ομοιότητα του μικρού Κορμά με τον Βασιλέα της Ρώμης, ο κ. Μέττερνιχ είχε επιτύχει τον σκοπόν του και κανείς πραγματικώς δεν ύπόπτευε την άρπαγήν.

Άλλ' ο κ. Μέττερνιχ ήξευρε καλά, ότι ή κατάσταση αυτή δεν ήμπουσε να παραταθί επί πολύ. Μόλις έμαθε την άποτυχίαν του έμπιστου άστυνομικού, τον όποιον είχε στείλι δια να του φέρη όπισω τον μικρόν Βασιλέα, απεφάσισε, μη θέλων να έμπιστευθί το μέγα μυστικόν και εις άλλους, να ένεργήσιν αυτοπροσώπως.

Μίαν ήμέραν άνηγγέλθον εις τα άνάκτορα, και δια των έφημερίδων εις το κοινόν, ότι ο Βασιλεύς της Ρώμης άνεχώρει με όλον του τον Οίον προς συνάντησιν της μητρός του, της Αυτοκρατειρας Μαρίας Λουίζης εις τα λουτρα της Βάδης.

Ο ιατρός της Αύλης είχε διατάξει τάχα το ταξείδιον προς τελείαν άνάρρωσιν του μικρού έν της έλαφράς άδιαθεσίας, ή όποία τον είχε κρατήσει εις το δωμάτιόν του επί τινας ήμέρας. Τι άπλούστερον και φυσικώτερον!

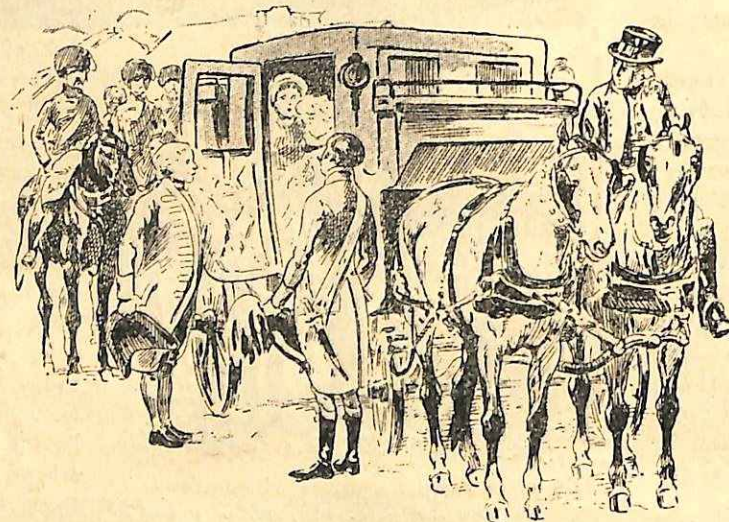
Η άναχώρησις από το παλάτι έγεινε νύκτα. Τα βασιλικά άμάξια έπροχώρησαν κατ' άρχάς προς το Λίντε έτρεχαν πολύ και δεν έσταματούσαν παρά δια νάλλάξουν ίππους. Εις το Κρούννιτε, τον πρό του Λίντε σταθμόν, ο κ. Μέττερνιχ έλαβε κάποιαν είδησιν, ή όποία μετέβαλε το δρομολόγιον, και τα βασιλικά άμάξια, προς μεγάλην έκπληξιν της ακολουθίας, διηυθύνθησαν προς τας φάραγγας του Μπέμμερβαλδ.

Διά να εξηγηθί το παράδοξον τουτο δρομολόγιον, ο πρωθυπουργός διέδωκεν ότι ο ιατρός είχε διατάξει εις τον ύψηλόν άσθενή άέρα βουνού...

Τήν ώραν του γεύματος, ή πομπή έ-

σταμάτησεν εις μικρόν χωρίον, εύρισκόμενον επί του όρους. Κατά τας οδηγίας τας όποιās είχε δώσει ο Μέττερνιχ, ο Βασιλεύς της Ρώμης δεν εξήρχετο από την άμάξαν ούτε όταν έπρόκειτο να γευματίσιν. Η Λευκοθέα, ή «καινούργια Γαλλίς», ή όποία είχε έλθι δια νάντικαταστήσιν την δυστυχή κυρίαν Μαρσάν, έφερε τα φαγητά του μικρού πρίγκιπος έντός μικρού κιβωτίου από άργυρον έπιχρυσωμένον. Το είχε φέρη ή κυρία Μοντεσκιού από το Κεραμαϊκόν και είχε δύο κλειδιά το πολύτιμον αυτό κιβώτιον· το έν έκρατούσεν ή παιδαγωγός· το άλλο ο μάγειρος.

Ενώ ο ψευδοβασιλεύς έγραμάτιζεν εις την άμάξαν του, ο κ. Μέττερνιχ είχε έξέλθι από την ιδιήν του κ' έπεριπατούσε συνομιλών με τον γραμματέα του παρά την όχθον ένδς ρύακος. Τήν στιγμήν εκείνην, νέος ταχυδρόμος τή έφερε μίαν έπιστολήν. Ο πρωθυπουργός την

•Τήν ώραν του γεύματος· ή πομπή έσταμάτησε... (Σελ. 416, στ. α').

άπεσφράγισε και άνέγινωκε τάνόλουθα: «Το θηριοτροφείον εις το όποιον εύρίσκονται ο υιός του Ναπολέοντος και οι άρπαγές του, σταθμεύει ύψηλά εις το βουνόν, δύο μίλλια περίπου από το μέρος όπου εύρίσκεται ή Ύμετέρα Έξοχότης».

«Υπογεγρ. ΝΑΪΜΠΕΡΓ»

Η είδησις αυτή άνετίθασεν έλαφρότατον κόκκινον χρώμα εις τας όχρας παρειάς του κ. Μέττερνιχ.

— Άφίστε με μόνον, είπε προς τον γραμματέα του.

Έπεριπάτησεν ακόμη με βήμα κανονικόν και μεθοδικόν, έσκέφθη, ήννήθη το γεύμα, το όποιον του έφερεν ο ύπηρέτης, έσκέφθη ακόμη, και έπιτέλους έκάλεσε τον άπεσταλμένον του κ. Νάϊμππεργ και τή είπε:

— Πήγαινε να πής στον κύριό σου να με περιμένη εκεί κάτω, στο μεγάλο έλατο που βλέπεις, με δέκα άνθρώπους.

— Μάλιστα, Έξοχώτατε, άπεκρίθη ο ταχυδρόμος, ο όποιος έχάθη γρήγορα εις το βουνόν.

Αμέσως ο πρίγκιψ Μέττερνιχ διηυθύνθη προς την άμάξαν του Βασιλέως της Ρώμης, και δυνατά, εις τόπον ώστε νάκουσθί από ύπηρέτας, στρατιώτας και γραμματείς, είπεν:

— Ύψηλότητε, ο ιατρός σας διέταξεν άέρα του βουνού. Το μέρος όπου εύρίσκόμεθα είναι θαυμάσιον και ο καιρός ώραίος· έπιθυμώ δια τουτο, πριν άναχωρήσωμεν από εδώ, να κάμετε μαζί μου ένα μικρόν περίπατον.

Η έπιθυμία αυτή του πρωθυπουργού ήτο διαταγή δια την κυρίαν Μοντεσκιού και δια την Λευκοθέαν, αι όποιαι έσπευσαν άμέσως να έτοιμάσουν τον μικρόν Ναπολέοντα δια τον περίπατον. Τή έφόρεσαν την μικράν περιεφαλαίαν με τα πτερά, έρριψαν επί των ώμων του τον πολύπτυχον μανδύαν των εύγενών αυτοκρατορικών φρουρών, και ο υιός του συνταγματάρχου Κορμά, κρατούμενος εκ της χειρός από την Λευκοθέαν, έπέρασε γρήγορα-γρήγορα πρό των στρατιωτών, οι όποιοι τον έχαιρέτησαν παρουσιάζοντες όπλα.

Η κυρία Μοντεσκιού έδέχθη την χείρα, την όποιαν τή έτεινεν ο πρωθυπουργός, και έξεκίνησαν όλοι προς το μεγάλο δένδρον, το όποιον ο κ. Μέττερνιχ είχε υποδείξει ως τόπον συνεντεύξεως εις τον κόμητα Νάϊμππεργ.

Ο ύπασπιστής της ύπηρεσίας και δύο θεράποντες ήτοιμάσθησαν να τους ακολουθήσουν, όπως συνήθιζαν να κάμουν εις το πάρκον του Σαίμπρυν, αλλά ο πρωθυπουργός τους ήμντό-δισε.

— Περιττόν, είπεν· ο πρίγκιψ θα περιπατήσιν σήμερα μόνος, μαζί μου.

Μετ' όλίγας στιγμάς, ο ψευδοβασιλεύς της Ρώμης και ή ακολουθία του συνήντησαν τον κόμητα Νάϊμππεργ και τους δέκα πιστούς άνδρας, τους όποιους τή είχαν ζητήσει.

Ο πρίγκιψ Μέττερνιχ τον έπήρε κατά μέρος και τή είπε:

— Λάβετε την καλосύνην να μάς οδηγήσετε εις αυτό το θηριοτροφείον.

Ο ύπασπιστής της Μαρίας Λουίζης δεν ήμπόρεσε να συκρατήσιν κίνημα τρόμου κ' έκπληξως.

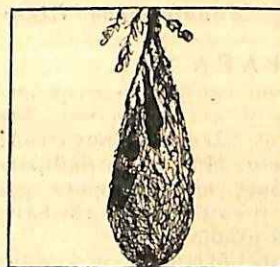
— Άλλά, Έξοχώτατε, είπε, δεν έμειθα άρκετοί. Θα έχρειάζετο όλόκληρον σύνταγμα δια να νικήσιν αυτούς τους άνθρώπους, που είναι ικανοί να κάμουν τα πάντα. Οι στρατιώται που έστειλα την άλλην φοράν, ήναγκάσθησαν να τραπούν

εις φυγήν και να τους άφίσουν νικητάς. Ο κ. Μέττερνιχ έμισόκλεισε με πονηρίαν τα μάτια του και άπεκρίθη με ήρεμίαν, με άκρίθειαν, με κομπήτητα, όπως θα το έκαμεν εις μίαν διπλωματικήν ύποδοχήν:

— Σήμερον ήμεις θα έμειθα νικηταί.. Έχω νάντικαξω κατά του συνταγματάρχου Κορμά κάτι καλλίτερον από στρατιώτας... Λάβετε την καλосύνην, κύριε Νάϊμππεργ, να μάς δείξετε τον δρόμον, και έμπρός!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Μία ιδιόρρυθμος φωλεά

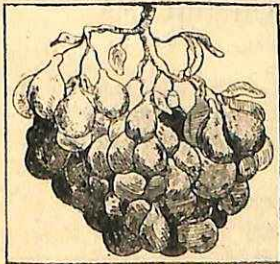
Η φωλεά του πτηνού, το όποιον ονομάζεται ψάρο ή ψάρο νι, έχει σχήμα θήκης ή βαλαντίου και άναρτάται από την άκραν ενός μακρού και λεπτού κλάδου, όπου δεν είναι εύκολον να φθάσιν κανείς δια να την συλήσιν. Προσθέτομεν ότι ή μικρά αυτή κατοικία είναι σωφίστατα κατασκευασμένη και όλη ή οικογένεια του ψαρός ζή εκεί—μέσα με άνεσιν.

Όλόκληρος περιουσία!

Ο σκύλος, τον όποιον βλέπετε εδώ, ονομάζεται Ντίξ και άνήκει εις μίαν έκατομυριούχον Αμερικανίδα. Η κυρία του του έκαμεν έν περιλαίμιον, το όποιον φορεί διαρκώς, το δε περιλαίμιον αυτό στολίζεται από 700 μικρούς και μεγάλους άδάμαντας, οι όποιοι έστοίχισαν εις την ιδιότροπον Αμερικανίδα 75,000 φράγκων! Όλόκληρος περιουσία εις το λαιμό ενός σκύλου! Τι τρέλλα!...

Σπανία συγκομιδή

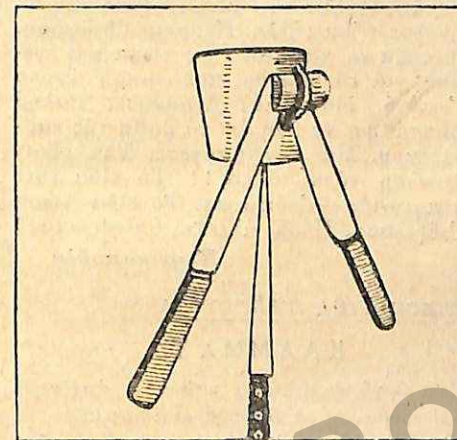
ώραιότατα. Έκόπη έσχάτως από ένα

Η Λευκοθέα και ή κυρία Μοντεσκιού δεν είχαν άκούσιν την μυστηριώδη έκείνην φράσιν του πρωθυπουργού, αλλά με άβριστον αίσθημα όνησυχίας, ήπόρουσαν και διερωτώντο τί να έσήμενεν ο περιέργος έκείνος περίπατος.

Όσον δια τον μικρόν Ναπολέοντα Κορμά, ο όποιος είχε συνειθίσι λαμπρά τον ρόλον του Βασιλέως της Ρώμης, αυτός θα ήτο τελείως εύτυχής, αν αντί της στολής των αυστριακών Ουσάρων έφορούσε καμμίαν γαλλικήν.

δενδρόκηπον των περιχώρων του Νότιγχαμ και έπωλήθη εις το Λονδίνον αντί 300 φράγκων.

Παίγνιον ισοροπίας

Εις το χειρούλι ενός φλυτζανιού περνάτε ένα βούλωμα από φελόν και επάνω εις τον φελόν καρφώνετε δύο μαχαίρια της τραπέζης, όπως σας δείχνει ή εικών. Με όλίγην δεξιότητα, ήμπορείτε να κρατήσετε εις ισοροπίαν το σύνολον αυτό επάνω εις την μύτην ενός μαχαίριου της κουζίνας. Δοκιμάσατε—άλλά να μη σπάσετε το φλυτζάνι!...

Παίγνιον

Έστιάλη υπό Φαίδρας Μοσχίδου

Ο	Α	ΚΡΟ	ΔΕΥΣ	ΘΗ
ΡΩ	ΜΗ	Α	ΟΥ	ΡΑ
ΚΑ	ΜΗ	ΡΟΣ	ΝΑΙ	ΒΙΣ
ΛΑ	ΧΙΑ	ΔΟΥ	ΡΟ	ΝΟΣ
ΜΑΙ	ΝΙ	Α	ΝΑ	ΔΟΝ

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλλαβαι ώστε ναποτελεσθούν 9 λέξεις σημανουσai: Αρχαίον ποιητήν, άνθος,

Μετ' όλίγον ο μικρός όμιλος, οδηγούμενος υπό του κ. Νάϊμππεργ, έσχηλθεν εις μίαν άναντη άτραπών. Το τοπίον εγίνετο όλονέν άγριώτερον, ή δε Λευκοθέα, με το προαίσθημα έκείνο των μητέρων που δεν άπατάται ποτέ, ήσθάνετο την άνησυχίαν της μεταβαλλομένην εις αγωνίαν...

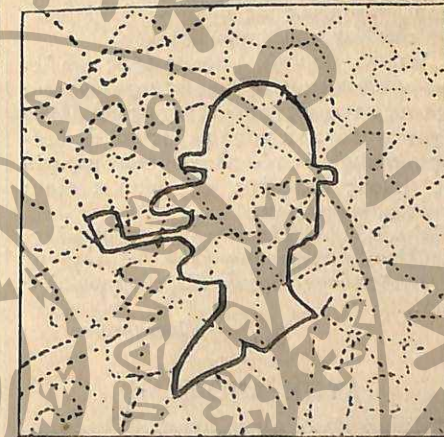
Μίαν στιγμήν τή έφάνη ως να ήκουσε ένα υπόκωφον μηχανόν, από το μέρος προς το όποιον τους οδηγεί ο Νάϊμππεργ. (Έπειτα το τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

όργαιαν ένδοξον πόλιν, ποταμόν της Εύρώπης, όμηρικόν ήρωα, Μούσαν, θεόν των αρχαίων, πρωτεύουσαν εύρωπαϊκήν και πόλιν της Ελλάδος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, ήμπορεί να στείλι την λύσιν του άνω Παίγνιου εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με **μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον.** Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθί από τα δεκάλεπτα, θα έγγράψωμεν και πάλιν **δια κλήρου** μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως **δωρεάν**, τον πρώτον κληρωθέντα μενόν δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Εάν κληρωθί συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθί).

Δύσις του Παίγνιου του 49ου φυλλαδίου

Ίδου ποίαι γραμμαι πρέπει να μαρσι-σθούν δια να έμφανισθί ο καπνίζων άνθρωπος, τον όποιον ο ζωγράφος είχε κούψι εις τον λαδύρινθον έκείνον των γραμμών.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλούνται, δια να μη παραλείπουν το φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια την έντύπωσιν της νέας ταχυίας. Άλλως δεν εύθυνόμεθα δια την άπόλειαν του φύλλον.

186 τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὸν
τοῦ, Κεφ Β

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Βλέπεις τὸ λεπτὸν αὐτὸ ἀνθύλλιον, τὸ ὑπαλῶς ἰώδες καὶ ρόδινον; βλέπεις τὸ κλαδάκι αὐτὸ, τὸ ξηρὸν ὄσχεόν, τὸ ἀνα-
δίδον εὐωδία τὸσον διαπεραστικὴν; Εἶνε
τὸ θυμάρι, ὁ εὐώδης θάμνος ὅστις βασι-
λεύει εἰς τὰς ἀττικὰς ἐξοχάς. Ταπεινόν,
ἀνευ ἀξιώσεων, ἀρίνει εἰς ὅποιον τὸ ἀπύ-
λαιον ἀνεξέλιπτον τὴν ἀνάμνησίν του,
καὶ τοῦ ἐπαναφέρει πάντοτε εἰς τὴν μνή-
μην τὴν ἐξοχὴν ὅπου θάλλει καὶ ἀνθεί.

Σοὺ κατακτᾷ τὴν καρδίαν, καὶ ὅπου
καὶ ἂν ὑπάγῃς, σοὺ ἐνθυμίζει πάντοτε
τοὺς ξηροὺς ἀλλ' εὐγάρμους λόφους ὅπου
τοσάκις σ' ἐθέλξε τὸ μῦρόν του.

Πιθανὸν νὰ γοητευθῇς ποτε ἀπὸ τὰς
φημιμένες τοποθεσίας μὲ τὰ πανύψηλα
κλινοσκεπτῆ ὄρη, τοὺς ρυάκας τοὺς γοργῶς
κυλόντας τὰ δάδα τὸν ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, τοὺς αἰωνίως χλοερὺς λειμῶνας.

Ἀλλ' ὅταν ὁ πρῶτός σου ἐνθουσιασ-
μὸς παρῇ, ἀπὸ θυμῶν σου δὲν ἐπι-
βλητικὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως θὰ
αἰσθανθῇς, ὅτι κατὰ σοὺ λείπει· θὰ εἴναι
ἡ εὐωδία τοῦ θυμαρίου, καὶ τότε πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν σου δὲν ζωγραφισθῇ τα-
πεινὴ ἐξοχή, ἐρημὸς λοφίσκος μὲ τὰς ποι-
κίλλας ἀποχρώσεις τῆς ξηρᾶς γῆς καὶ
τοὺς ἐρυθροποὺς βράχους, ὅπου μόνον
αἱ αἶγες ἀναρριχῶνται πηδῶσαι καὶ σκιρ-
τῶσαι. Θὰ εἴναι γονία τις τῆς Ἀττικῆς
ὅπου ἀνέπνευσες τὸν ἐλαφρὸν ἀέρα τὸν
μυρωμένον μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαρίου,
ὅπου βυθισμένους εἰς ρέμβην ἀπῆλυσες
τὴν εὐωδίαν τοῦ ξηροῦ θάμνου.

Ταπεινὸν θυμάρι, ὁ προσορισμός σου δὲν
εἶνε μόνον νὰ χρησιμεύῃς ὡς προσάνναμμα
εἰς τοὺς πτωχοὺς βοσκούς· ἔχεις καὶ ἄλλον
μέγαν σκοπὸν· νὰ χρησιμεύῃς καὶ ὡς δευ-
μὸς τῶν καρδιῶν τῶν πλανωμένων μακρὰν
τῆς μικρᾶς πατρίδος, τῆς ὁποίας εἶσαι
ἰδιαίτερον χάρισμα.

Δι' αὐτὸ μοὶ εἶσαι τὸσον προσφιλές,
ἀνθύλλιον παρεγνωρισμένον, δι' αὐτὸ μὲ
συγκινεῖς τὸσον, ἀφανὲς ἀλλ' εὐσμοῦν κλα-
δάκι...

Παπαρούνα

ΛΥΠΗ ΑΝΩΦΕΛΗ

Ἦμουν παιδί μικρὸ ἀκόμη. Ὁ κόσμος
μόλις ἄνοιγε γὰ μένα. Καὶ τὰβλεπα ὅλα
ἀνθούμενα. Ἦ πίκρες τοῦ κόμπο μου
ἦταν ἀγνωστες. Ἐξοῦσα μὲ παιγνίδια
καὶ χαρὰς. Ὅλα ταῖς γούνα μου χαμογε-
λοῦσαν... Μὰ κάποτε ἕνας καὶ μὴδ' ἐσκέπασε
τὴν χαρὰν μου.

Ἦταν ἡμέρα ἀνοιξιάτικη. Φοροῦσε ἡ
γῆ τὴ λουλουδένια φορεσιά της. Σὲ κήπον
ἀπέραντο μυρολυσμένον εἶχαμε μαζεθῇ
πολλὰ παιδάκια. Παίξαμε καὶ ἀντηχοῦ-
σαν τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὰ τρα-
γούδια μας, ποὺ συνώδευαν τὰ τραγούδια
τῶν πουλιῶν. Κουράσθηκα καὶ κάθησα
λυγία.

Κι' ἐνῷ τὰ παιδία τὰλλα σὰν τρελλὰ
παίξανε, σκέφθηκα: «Ὡς πότε θὰ μπορῶ
νὰ παίζω ἔτσι ἀμέριμνα; Τί κῆρι! Θάλλῃ

καιρός, ποῦ δὲν θάμει πιά παιδί, δὲν θὰ
μπορῶ νὰ παίζω». Μία λύπη μοῦ πλά-
κωσε τὴν καρδίαν. Δὲν εἶχα ὁρεῖ νὰ ξα-
ναρχίσω τὸ παιγνίδι. Ἐβλεπα τὰλλα τὰ
παιδία, ποῦ ἐπαίζαν ξένοιαστα. Ἦθελα,
ποθοῦσα τὸ παιγνίδι τους. Μὰ ἡ ἰδέα, πῶς
δὲν θὰ εἶμαι πάντα παιδί, μὲ κρατοῦσε
ἐκεῖ καθισμένη, μελαγχολική. Τὰ μάτια
μου εἶχαν γεμίσει δάκρυα. Δὲν πῆγαινα
νὰ παίζω, νὰ χαρῶ τότε, ἀλλὰ λυπόμουν
γιὰ τὸ ἔπειτα...

Πέρασαν χρόνια μεγάλα. Ἦταν πάλι
ἀνοιξίς. Ἦ νιότη τοῦ καιροῦ ξαναοὐρί-
ζει. Σὲ πεδιάδα περπατοῦσα ἀνθοστόλι-
στη. Ἐξαφνα ἀκούω γέλια καὶ φωνές.
Γυρίζω. Πολλὰ παιδάκια τρέχανε καὶ
κυνηγοῦσε τὸν αἶλλο. Πέρασα ἀδιάρρη-
κτα τὸ παιγνίδι τους τώρα καὶ ἐγέ-
λασα γιὰ τὰ δάκρυα, ποῦ μικρὴ ἔχουσα
γι' αὐτὸ. Μόνο μὴ ἀνάμνησις πάλιν
προσπάθῃς νὰ βγῇ ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρ-
δίας μου. Μὰ δὲν μπόρεσε. Τὴν εἶχαν
πλακώσῃ τόσες ἄλλες!! Τὸ εἶδα τότε
τὸ παιγνίδι κι' ἐκλάψα. Τὸ εἶδα τώρα
κι' ἐγέλασα. Πόσο ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος!

Κρητικοπούλα

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Ἔνα ἀργὸ ψιχάλλισμα καὶ πάλιν ἀρχί-
νουν. Ἀπ' τοῦρανὸς τὰ δακρυμένα μάτια.
Κι' ἡ καταχνιὰ κι' οἱ ἱστικοὶ καβαλλάρηδες
Ξαπόλυσαν τὰ ὀλόμαυρά τους ταῖα...

Καὶ στοῦρανὸς τὸ κλάμμα πῶχει σύντροφο
Ὅλης τῆς γῆς τὸ κλάμμα πέρα ὡς πέρα,
Βρῆκεν ἀχὸ τὸ κλάμμα τῆς ψυχούλας μου
Καὶ ξέσπασε στὸ βραδυλὸν ἀγέρα...

Μαργαρωμένος Βασιληᾶς

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Εἰς τὸν ξηρὸν καὶ νεκρωμένον κλάδον
τῆς ἀκακίας τοῦ κήπου μου, ἐν καὶ μο-
ναχὸν φύλλον ἀπέμενε.

Ἦτο τὸ τελευταῖον!

Τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του, οἱ
φαιδροὶ σύντροφοι τῆς νεότητός του,
μετὰ τῶν ὁποίων ἐπαίξε καὶ ἐγέλασεν ὑπὸ
τὰ ἴσχυα φουσιήματα τῆς ἐαρινῆς αὔρας
καὶ τὰς χρυσοῦς ἡλιακὰς ἀκτίνες τοῦ
Μαΐου, ἔχασαν μὲ τὸν καιρὸν τὴν δρο-
σερότητά των, ἐδέχθησαν καρτερικῶς τὰ
σκληρὰ ραπιστάματα τοῦ φθινοπορινοῦ
ἀνέμου, ἐμαράνθησαν, ἐκτιρίνισαν καὶ
πίπτοντα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀπέ-
στειλαν τὸ δόξατον χαῖρε πρὸς τοὺς ἀντέ-
χοντας ἀκόμη φίλους των.

Τοὺς ἀποκαρτετισμένους ὅλους αὐτῶν ἐδέ-
χθη κατὰ σειρὰν τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο
φύλλον.

Εἰς τὸν θάνατον ἐκάστου τῶν συναδέλ-
φων του ἔχουσε καὶ ἐν δάκρῳ, ἀπέκτα καὶ
μὴν ρυτίδα περιπλήξας, ἐταπεινὸν τὴν
κεφαλήν καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησε χωρὶς
ικμάδα, χωρὶς ζώην, ξηρὸν καὶ μαυρισ-

μένον φύλλον. Καὶ ὁμως ἀντίειχεν ἀκόμη!

Μὲ τὰς ἀσθενεῖς του δυνάμεις ἐπάλλαιεν
ἀκόμη πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς καται-
γίδας. Ἦ λεπτὴ τοῦ ὑπαρξῆς περιεργονοῖ
τὴν λύσαν τοῦ χειμῶνος, ἔως ὅτου ἡ
τελευταία θύελλα τὸ ἀπέσπασεν ὡς πε-
ρὸν, τὸ ἔρριψε χαμαί, ἡ δὲ λευκὴ τῆς
ζώνος συνδῶν ἐξήπλωσε τὸ νεκρικὸν τῆς
σάβανον καὶ ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐκείνου σκε-
λετοῦ, καὶ τὸ φύλλον ἐκάθη διὰ παντός...
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Σημαιοφόρος Ἑλλήν

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

Δύο ψαροκυνηγοὶ ἐκοιμῶντο στὴν κα-
λύβα τους ἐπάνω σὲ κάτι κορφίτσια. Δὲν
ἐφοβοῦντο μὴν τοὺς κλέψουν τίποτα τοὺς
φύλαγ' ἡ φτώχεια. Μόλις ἐκοιμήθησαν
τρεῖς-τέσσερις ὥρες καὶ ξύπνησαν γιὰ
τὴ δουλειά τους· γὰρ νὰ διώξουν τὸν ὄπνο
τοὺς ἀρχίσανε νὰ μιλοῦνε:

— Μὴν ξερίεις ἀπ' ὄνειράτα, γέρο μου,
ρότι τῆς ὁ ἕνας.

— Ἐλα γιὰ πὲς το, λέει ὁ ἄλλος.

— Εἶδα πῶς καθόντας σ' ἕνα βράχο, πα-
ραμύονενα τὰ ψάρια. Ἐξαφνα αἰσθάνθηκα
πῶς κάποιος τρυφεροῦδι τοίμπησε καὶ
πίαστηκε στ' ἀγκίστρι. Ἐγὼ κρατοῦσα
καλὰ τὸ καλὸν γιὰτὶ τὸ νερὸ ἐσπάραινε.
Μὰ ὅταν τὸ βγαλὰ ἀπ' τὸ φάρι, εἶδα πῶς
ἦταν ἕνα ψάρι χρυσό· ἐσάστισε ὁ νοὺς
μου. Καὶ σὰν δὲν ἐσπαρτάριζε πιά, τὸ
ἐξέκάρφωσα ποσειτικὰ ἀπ' τ' ἀγκίστρι
γιὰ νὰ μὴ ξύσω τὰ χρυσαφένια λέπια.
Τότες ὠρκίσθηκα πῶς μ' αὐτὸ τὸ ψάρι
θὰ ζῶσα χωρὶς νάμει ψαρὸς πιά, κ' ἐκείνη
τὴν ὥρα ξύπνησα.

— Ὅποιος περνᾷ ψωμιὰ θωρεῖ, κι' ὁ
ποῖος διψᾷ πηγάδια... τοῦ λέγει ὁ ἄλλος
περιπαίζοντάς τον.

Ρήγας Φερραῖος

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Κύριος ὁ βασιλεὺς τῆς Παροίας, ἐξεληθὼν
ποτὲ εἰς περιπάτον, συνήντησεν εἰς τὴν
ἐξοχὴν χωρικὸν σπείροντα εἰς τὸν κήπον
του φοίνικας.

— Καλέ μου γέρον, τῷ εἶπεν ὁ βασι-
λεὺς, στείρεις τὸν φοίνικα, ἐλπίσεις λοι-
πὸν νὰ γευθῇς τοὺς καρπούς του;

— Οἱ πρόγονοί μας ἐσπείραν καὶ τώρα
ἡμεῖς τρώομεν, ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς
γέρον· τώρα ἡμεῖς θὰ σπείρωμεν διὰ νὰ
φάγουν οἱ ἔγγονοί μας.

Γόρδιος Δεσμός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλᾶς, ἑτοιμὸς νὰ κοιμηθῇ,
πρὸς τὸν πατέρα του:

— Μπαμπά, ὅταν μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, θὰ ση-
κώσω τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Χάνι τῆς Ἱερᾶς

— Γιατί εἶσαι χαρούμενος, Τοτό;

— Μ' ἐδείρε ἡ μαμὰ!

— Καὶ χαίρεις γι' αὐτό;

— Ναί, γιατί πᾶει νὰ μὲ φέρῃ γλυκό.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἀντιρρηνῆς Πατρίδας

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 123ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1911

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦ-
ται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι
ἔχουν γεννηθῇ ἀπὸ τὸ 1910 ἢ τὸ 1911,
ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν πενήντα (50), — εἰς
γραμματόσημον, — οἱ λοιποὶ συνδρομῇ ἢ
συνδρομητρίαι.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει
νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδιωτικῶν, ἀδημο-
σιευτῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἴναι οὔτε ὁ-
λιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσοτέραι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς
Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνι-
ζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς: «Διαδε-
χάμενος», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀλη-
θὲς τὸν ὄνομα.

Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαδεχάμενος τὴν Διάπλα-
σιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρους Πνευματικὰς
Ἀσκήσεις συνέθεσε μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ
αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλ' αὐτὴν ἐκ χειρογρά-
φου ἡ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτός τῶν
ἠδωμένων καὶ ἀρχαίων Λινγμάτων), λεγο-
μένην παρ' ἄλλου.

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίζῃ βάσι-
μον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογὴ, καὶ ἂν ἀκόμη
ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς
τὸ ἐναντίον, εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας
ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεθεις, εἴτε ἐκουσίως
παρὰ τὴν ἐξουσίαν, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ
ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ παρῇ
εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ
τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης
Δεκεμβρίου 1910—αἱ ἐγκριθέναι Πνευμα-
τικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ,
δικαιούται καὶ παρακληθεῖται μάλιστα ἕκαστος
συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν
ἤθελε τυχερὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ
ἀντιγράφου, δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία
πρέπει νὰ εἴναι ὠρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ
σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ
τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος,
ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον
εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδει-
κνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ
τοῦτο βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν
βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ
λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκή-
σεις ἐκείνης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θαφαιρῶνται
ἴσως ἀριθμῶς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλέντων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἴναι ὅση τὸ δυ-
νατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο
Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἰδὸς καὶ καλ' ἢν τὰς
δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν.
Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλτέραν
πιθανότητα ἐπιτυχίας περὶ ἂν ἤρκετο εἰς
ἕνα μόνον εἶδος Ἀσκήσεων.

7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀπο-
βαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μὲ ἀρχαίας
τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχει μίαν ἰδιοποίησιν, τὴν ὅταν
λέγεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὅρα! ἂν εἴναι
θεωροῦνται ὡς λαθασμένα.

8.—ΔΙΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείνης Ἀσκήσεως, εἰς
τὸ περιῶρον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἴναι
γραμμένη ἡ λύσις τῆς Ἀσκήσεως ἀνευ λύσεων
ἀποκλεισθέντων.

9.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμο-
νήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώ-
σουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ
καταταγῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ὡς
ἀπὸστολῆς.

10.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἴναι πολὺ
καθαρογραμμένα καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς με-
γάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλῶνται
τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χει-

ρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενο-
γραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ
καλὸν.

11.—Αἱ συλλογαὶ, ἐπιγραφόμεναι «Πνευμα-
τικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 123ον Διαγωνισμὸν»,
εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.
(Ἐμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα
ὑπὸ ταῖν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον
25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

12.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμη-
νίας τοῦ 1911, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν
«Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκ-
λογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων τοῦ παρόντος
Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπριλίον
θὰ δημοσιεύουν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προ-
κηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐ-
ξαμηνίαν τοῦ 1911. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ
δύναιτο νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσί-
ευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους
πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς
ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5^{ον} Κεφάλαιον τοῦ Ὁ-
δηγοῦ περὶ Βραβείων (φυλ. 1ον, σελ. 12).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος
121ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευ-
θῶν προσεγγίς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ῥῆθι ἐ-
τοίμως Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως,
διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα
φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 16ην Νοεμβρίου 1910

ΑΥΤΟ τὸ φυλλάδιον εἶνε τὸ προτελευταῖον,
ἔν ἀκόμῃ, καὶ ὁ τόμος μου τελειώνει. Τε-
λειώνει ἐπίσης καὶ ἡ συνδρομὴ ἐκείνων ποῦ ἔχουν
πληρῶσθαι ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἀς φροτί-
σουν λοιποὶ νὰ τὴν ἀνανεώσουν, πρὶν πλα-
κῶσθαι ὁ Δεκέμβριος.

Βάρετα τοῦ Κανάρη, πολὺ γούστο ἔχει τὸ
γράμμα σου ὅπου μοὺ εἰςτορεῖς τὰ καμώμα-
τά σου ὅσας λαμβάνεις τὸ πολυπόθητον φυλ-
λάδιον. Πῆς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι τὴν περι-
μένω χωρὶς ἄλλο. Δὲν ξεύρω ποῦ ἦσαν τὴν
διεύθυνσίν σου οἱ βιβλίονα ποῦ σοὺ ἔστειλαν
τὸ δελτίον τοῦ συνδυασμοῦ των. Ξεφύρις ὅτι
ἐγὼ διευθύνσεις δὲν δίδω.

Γιατὶ δὲν μελετᾷ τὰ μαθηματὰ τοῦ ἑνα;
μικρὸς μου φίλος ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ποῦ μοὺ
κακοφάνηκε ὅταν μοὺ τὸ εἶπε τὸ πούλακι...
Διαδίδει «Διάπλασι», τὸ ἔρω. Ἀλλὰ εἴ
«Διάπλασι» θὰ ὁσῶς ἐξετάσεις: — Τὰ μαθη-
ματὰ σου, φιλάρετο μου! Πρῶτα τὰ μαθη-
ματα, ἔπειτα ὅλα τὰλλα!

Ὡραὶο τὸ πᾶρμα, φίλε Π. Α. Κ., καὶ
μολὶς μπορέσω θὰ τὸ δημοσιεύσω. Ναί, ἔρε-
σμούς, στὸν ἀδελφὸ σου. Τὰ ψευδώνυμά σας
θὰ ἐγκριθῶν ἐπὶ τὸν φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου.

Φλογεῖα τοῦ Βασιλῆα, ἀπὸ ὅσα μοὺ ἔστει-
λες ὡς τώρα γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ., ἐσηματίσθαι
τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχει μίαν ἰδιοποίησιν, τὴν ὅταν
πρέπει νὰ καλλιεργῇς. Ἀλλὰ νὰ ἀρίστη; αὐτὰ
τὰ νεφελοῦκα καὶ ὑπερκόσμητα. Μὴ ὁστικῶς,
πρὶν πραγματικῶς. — Τὸ γράμμα σου εἰσαπο-
ρεῖ νὰ τοῦ τὸ στέλῃς ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν διευθύν-
σιν: Ὑπουργεῖον Παιδείας, Ἀθῆναι.

Βαδίζεις, Ζιὰ Βέη, δι' ὅλας τὰς προσημίας
λαμβάνων ὑπ' ὄψιν μου καὶ τὰς ἡμέρας ποῦ
θὰ κἀμὴ νὰ φάσῃ εἰς χεῖρας μου τὸ γράμμα.
Συνήθως κυττάζω τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα
τῆς ἀποστολῆς.

Ἀδύνατα πράγματα γυρεύεις, καλὴ μου
Γαλανόλευκη! Εἶνε δυνατόν νὰ περάσῃ ὅλος
ὁ χειμὼν μὲ καλοκαιρινὰς ἡμέρας; Ἀς λέμε
δὲ καὶ δόξα σοὶ ὁ Θεός!... Εἶδα μὲ

λοτε να μη πάθης τὸ ἴδιον· καὶ γράφε μου καὶ ἄλλα πράγματα ἀπὸ τῆ ζωῇ σου, νὰ ξέρω τί κάμνεις καὶ τί σκέπτεσαι·) Φαιδρὸν Ἀδάμαντα (ἐλήφθη καὶ θὰ δημιοσιευθῇ)· Μάρκον Μπότσαρον (ἔχει καλῶς· ἡ ἑλλησις Συλλόγου δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ βέβαια νὰ ξεσπαθῶς·) Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον, Ἡρωίδα τοῦ 21, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου.

542. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου ἱερεῖα
Ἐκ τῶν ὀνομαστών,
Τὸ δευτέρον μου ἤμυσι
Βαδίζει μερὺς
Τὸ σύγγλον μου ἔκαυσε
Περίφημον ναόν.

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ Σπύρου Α. Μισοῦ

543. Στοιχειόγραφος

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσης,
Βασιλεῖα θὰ με γνωρίσης·
Τὸ κεφάλι μου ἂν λείψῃ,
Ἀργοναυτὴς θὰ προκύψῃ.

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Ἐγγρόνου Αὐτοκράτορος

544. Μεταγραμματισμός

Ἐνὸς Κράτους τῆς Εὐρώπης
Ἀν' ἀλλάξεως τὴν ὁσφύν,
Ἐν ἀνθῶν ἀπὸ δένδρον
Θὰ μοῦ κόψῃς στήν στήν.

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Κερκυραίου Ἀσκήτορος

545. Ἀναγραμματισμός

Ἀπλῶς στοιχεῖον ἀνεγραμμάτιστα
Θεὸν μέγαλον σοῦ ἐσχημάτισα

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ Μαρτίνου Πιτρου

546. Γωνία

+ * * * * * = Βυζ. Αὐτοκράτειρα
+ * * * * * = Ἀγρίον ζῶον
* * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλ.
* * * * * = Πνευμ. ἀσκήσις
* * * * * = Ἀρχ. πόλ. Ἀσίας
* * * * * = Τύραννος
+ * * * * * = Ἐνδοξος Νῆσος

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον στρατηγὸν Καρχηδόνιον.

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους

547. Τρίγωνον

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * * * = Θεὸς τῶν Ἀργαίων
* * * * * = Χρονικὴ διαίρεσις
* * * * * = Ἀντωνυμία
* * * * * = Σύμφωνον.

Καθέτως καὶ ὀριζοντίως ἀναγινώσκονται ταῦτα.

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τῆς Ποθητῆς Κωνσταντινουπόλεως

548. Φύρδην - Μίγδην

γρασὸ - ἡμ. - ἰθις - δημ. - νὰ - ὑστολοπῇ

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τῆς Ἐπαρχοῦ Πηλείδος

549. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαῖον γινωμικόν, καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα. Καὶ τὰ δύο γινωμικά ἀποτελοῦνται ἐκ δύο λέξεων.

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 3, Νησίς τοῦ Αἰγαίου. 4, Λειτουργία τοῦ σώματος. 5, Φυσικὸν φαινόμενον. 6, Δημοκρατικόν. 7, Ἀρχ. Φιλόσοφος. 8, Ἐπιθετον. 9, Τροφή. 10, Ναρκωτικόν. 11, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικής.

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Ἀρμόκρινου

550. Φωνηεντόλιπον

φλς - τγς - κ - τγν - κ - τς - σθ

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Μάρκου Μπότσαρον

551. Γρίφος

Α Α Α
τὴν τὴν τὴν τὴν πάντων τὴν
τὴν ἱερὰ τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν

*Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42

435. Ἰόνιον (Ἰόν, Ἰόν) — 436. Ναπολέον (Ναπο[ὸ Πάν]λέων). — (437 δὲν ὑπάρχει). —

438. Θ 439. Π Ο Λ Υ Β Ο Σ

Κ Ε Λ Ο Ε Ο Υ

Κ Λ Ο Π Π Λ Ε Ι Ρ Ι Ο Ν

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Λ Υ Ρ Ο Ν Ε

Α Π Ω Θ Ω Β Ο Ι Ω Τ Ο Σ

Π Ρ Ω Ο Ο Ο Ι

Λ Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ

440. Τὸ ἐνδύον (ἔν, δύο...). — 441. Ἦτο

8 ἔτων, διότι μετὰ 13 ἔτη θὰ ἦτο 21, ἦτοι τὸ

τριπλάσιον τῆς περιουσίας τοῦ ἡλικίας. — 442.

ΣΕΛΑΣ-ΥΑΙΝΑ (ΣΥρος, ἘΔρ, Αἰλλη,

ἌΝνα, ΣΛαμος). — 443. ΣΙΒΗΡΙΑ (ΣΙβε-

λία, ἈρΒΗλα, ἈλγέΡΙον, Ἀσσυρία). —

444-445. 1, Ἀσπὴς τὸ μέλλον. 2, Μελέτη

τὸ πᾶν. — 446. Διὰ τῆς ὑπομονῆς νικῶμεν τὰ

πάντα (Διὰ τ' εἰς ὑπὸ μο ν' εἰς Νίκο - μ' ἐν

τα - πάντα).

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1910, ἡ
Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς
τὸ 33ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρο-
μηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ
ἔλθεν ἤδη, ἡ λήγει μετ' ὀλίγον, πα-
ρακαλοῦνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ
τῶν ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ
τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης
συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέ-
λος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐτησίων ἢ ἐξά-
μηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς
τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν
ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ
κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλά-
δος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα
κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γί-
νουν ἈΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώ-
σεις Ἀδῶν ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν
ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦς
δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον,
σελ. 379.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αγαπητὴ Κερκυραϊκὴ Αὔρα, ξέρεις ὅτι ὅποιος ἀνακατεύεται μετὰ πίτταρα, τὸν τρώει οἱ κότες. Πρόσεξε καὶ σὺ μὴ πάθῃς τὰ ἴδια. Σοῦ ἔχξαν τὰ παλαμάκια. Ὅσον ἀφορὰ διὰ τὸν πόλεμον, μὴ ἀνησυχῇς, διότι καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ κανενὸς κόκ, δὲν θὰ σὲ ἔβαζα νὰ μᾶς συμβιβάσῃς διότι εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ τὸ ἔρωτες. — Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου.

Αγαπητὴ Γλυκεῖα Ἐλπίς, περικτὸν νὰ σοὶ τὰ γράψω ἀφοῦ συνεννοήθημεν. — Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου. (Γ. 228)

Γόρδιε Δεσμέ, σὲ βεβαίως ὅτι οὐδὲλως σὲ φοβοῦμαι, ἀλλὰ συνθηκολογῶ δι' ἄλλους λόγους μετὰ τὴν μεγαλειότητά σου, καίτοι δὲν εἶσαι τοιοῦτος. — Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου.

Παιδιὰ ψηφίσατε: Εὐζωνάκι, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Κερκυραϊκὴν Αὔραν, Γενναϊόνηρον Ἑλληνίδα. — Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου. (Γ. 230)

Δηλοῦμεν ὅτι παραιτούμεθα τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις Συλλόγου τὸ «Φῶς». — Δωδωναῖος, Μάρκος Μπότσαρος, Κίμων Χ. Τσοῦκαλης. (Γ. 231)

Ολοὶ ἄσπερο εἰς τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον **ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΣΤΑΡΗΣ.** — Δωδωναῖος (Γ. 232)

Τοὺς φιλότατους μοι Δωδωναῖον καὶ Ἀνδρειωμένο Σούλι, θερμῶς εὐχαριστῶ ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς των. — Γυμνάσιον Ἰωαννίνων.

Ανταλλάσσω Cartes Postales. Προστυπὸ θαλασσογραφίας καὶ καλλονάς. Mr Demetre Salamangas, Janina (Turquie). Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνης. (Γ. 234)

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Πρώτην Μαραθωνομάχος)

ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 49 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 417]

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Μαρ. Γιαννουκάκης (48,49). Νίκος Σ. Ἀποστολάκης. Δημήτρ. Σ. Ἀν. Γ. Γεωργ. Θ. Παταῖς. Ἰωάν. Ε. Ζάχος. Ἀνδρ. Ι. Πρεζάνης (48). Βασίλ. Α. Κονσταντίνος. Α. Τ. Μαγαλάκης, Ν. Ν. Προεστόπουλος, Στῆφ. Α. Καλλιγῆς, Ω. Θωμάπουλος, Ἀλῆ. Β. Σπυριδίου, Πίτρος Αἰλουδάς, Μελαχρινὴ Βουκοπούλα, Ἡλίας Σπ. Κανιλλῆς, Χαρ. Δημητριάδης, Χρηστὴν Κ. Συναλῶδ, Ἐμμ. Μανώλας, Σοφία Ζαφειρίδου, Μαρία Παπαδάκη, Δημήτρ. Θ. Δημαρῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἑλλῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἐμμ. Α. Τουλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἰουλίτ. Α. Παναγοπούλου. **ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ:** Ἀριστ. Χρ. Μίρας. **ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ:** Ἀδ. Μουκῆς. **ΓΥΘΙΟΥ:** Νικόλ. Γ. Λουμάκος. **ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Τάκης Ι. Μπαγδατιόπουλος. **ΙΘΑΚΗΣ:** Νικόλ. Α. Μαρσάδας. **ΚΑΛΑΜΩΝ:** Μαρία Δικαίου. **ΚΕΡΚΥΡΑΣ:** Ὀλγα Θ. Καζιάνη. **ΚΟΡΙΝΘΟΥ:** Μιχ. Α. Τούκας. **ΔΕΚΑΝΕΩΝ:** Ρίκα Ν. Ἀγγελόπουλου. **ΠΑΤΡΩΝ:** Ἀντ. Θ. Παπαλεξανδρόπουλος, Ἰωάν. Ἀλ. Παπαρμύνης, Ἀθηνά Μανωλίδου. **ΣΥΡΟΥ:** Φῶς. Χρ. Μονογασταύδης. **ΧΑΛΚΙΔΟΣ:** Γ. Κ. Χατζηγιάννης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΒΙΕΝΝΗΣ: Περ. Κούλουθας (48). **ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ:** Εὐφροσύνη Ἀράκη (48), Π. Χρηστίδης (48). **ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ:** Μαρία Μπάλα (48). **ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ι-Δ:** Γεώργιος Αετός (48). **ΠΡΕΒΕΖΗΣ:** Κλεοπάτρα Σκίφρη. **ΡΕΘΥΜΝΟΥ:** Φιλ. Κελεθέρης Πιερῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκδοτῶν ὁρᾶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα τειθεῖσαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐκκληρώθησαν ὁ Ω. Θ. ΜΟΠΟΥΛΟΣ, μαθητὴς Παιδαγωγικοῦ Λυκείου ἐν Ἀθήναις καὶ Δ. Γ. ΜΑΡΑΓΚΑΚΗΣ, ὁδὸς Κωνσταντινουπόλεως 33 ἐν Ἀθήναις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας.

Προσέτι δὲ 1.40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν. Οἱ ἀποτελέσαντες ἀνὰ δεκάτητον τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐδὲ οἱ ἀποτελέσαντες πεντάτητον ἀντὶ δεκάτητον. (Γραμματόσημον ὀφειλόμενον 10 παρὰ ἰσοδυναμῇ μετὰ 5 λεπτά, ὅστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).